

Єгор Семенюк – поет, прозаїк. Народився 1997 року в місті Кисві. Студент Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка, здобуває спеціальність «Літературна творчість». Почесний член Літературного ордену імені Святого Зіберта Світлого, учасник проекту «Твоя поетична листівка». Має публікації в альманахах «Чатус в століттях Чернеча Гора» та «Спюлучник». Учасник різноманітних літературно-мистецьких студій, перформансів і тусовок. Організатор події «АВ ОВО» в музеї Максима Рильського.

НАСТУСЯ

Одного дня, повертаючись зі школи, Настуся почувалася якось дивно. Ранець із підручниками здавався особливо важким, трохи пекло в долонях і очах, а в голові паморочилося. Прийшовши додому, вона ледве скинула свої блискучі черевики й брикнулася в ліжку, навіть не знявши куртку. «Настечко, як ти себе відчуваєш?» – одразу занепокоїлася мама. «Трохи зле», – просипіла Настуся. Мама приклала свою крижану долоню до лобика дівчинки й, незадоволено похитуючи головою, голосно зітхнула: «Захворіла». Мамині слова звучали дивно, нечітко й ніби звідкись іздалеку. Настуся вже погано усвідомлювала, де закінчується реальність і починається її лихоманковий транс. Голова дівчинки гула, пекло в горлі, тіло ломило, а запалені очі почервоніли й залилися сльозами. До крові закусивши губу, мама, точніше пляма в малиновому халаті, без толку сновигала кімнатою туди-сюди ще кілька годин, потім поборолася паніку, перевдягла дочку й пішла в кухню.

Настуся лежала, ніби плавала в тумані, й у півсні наслухала, що відбувається в кухні: звуки кроків, із крану потекла вода, свист чайника, калатання ложки у склянці, а потім почулося, як мама говорить із кимось по телефону, говорить довго-довго, а потім починає сміятися, дуже голосно реготати. Хвора Настуся й сама, помираючи в ліжечку, почала хрипіти від сміху. Це, як відомо, штука заразна.

Збігав час. Мама-медсестра розгорнула цілу лікувальну кампанію. Настуся ковтала пігулки, як слон арахіс, пила по п'ять чашок малинового чаю в день, уживала різні сиропи, а в тендітну білду шкіру щоденно втиралися пекучі мазі. Мала особливо не пе-

реймалась і швидко звикла до всіх медичних тортур. Будь-що краще за похід до клятої школи, тож можна навіть сказати, що вона була задоволеною. Мама теж раділа. Взяла лікарняний і нарешті могла більше часу провести з донечкою.

До дівчинки декілька разів приходили однокласники, приносили якісь мультики на дисках і квіти. Мама ще дорікала їм, посміхаючись: «Ну, ви б краще апельсинів яких принесли». Товариші розповідали, як школа, як інші однокласники, як Петров у понеділок штовхнув Іванова, а Іванов у вівторок вирізав ножом усю сім'ю, навіть далеких родичів, Петрова, як уроки, як учителька Світлана Петрівна, як прибиральниця, послизнувшись, покотилася сходами і зламала хребет, як охоронець із третього поверху залицяється до охоронця з другого... Друзі ділилися всім, що знали. Мама частувала їх чаєм і млинцями з малиною. Усі разом їли, пили, гомоніли і сміялися.

Якось приходила і Світлана Петрівна, побажала здоров'я, забрала «де-зе», яке Настуся намагалася робити під час хвороби, й довго розмовляла про щось із мамою під коньяк на кухні. Усю ніч вони голосно співали та сміялися, а потім, під ранок, Світлана Петрівна висварилася, мабуть, побачивши, котра година, й побігла на уроки до школи.

Ось так, пролежуючи дні за днями в ліжку, Настуся зрозуміла багато важливих речей, сповна відчула мамину любов і турботу, усвідомила свою цінність для друзів і навіть для вчительки, переглянула багато цікавих мультиків. Мама всякчас опікала й голубила свою донечку. Словом, Настуся жила, як у раю.

Наступного тижня Настуся померла.